

Barcelona, 19 d'octubre de 2017

ANY X. núm.

411

Fes de mi un instrument de la teva pau

Avui se celebra la 77 assemblea general de l'URC

La Companyia de Santa Teresa de Jesús finalitza la seva reestructuració en Europa

Sant Josep Calassanç: en els 250 anys de la canonització

Deixin tranquil·la l'escola, si us plau

Servei de Documentació: « Els monestirs en l'Europa actual. Paràsits o artesans d'humanisme? »

Signes dels temps a TV3 : « 400 anys de l'Escola Pia »

Missioners fins a la fi

La basílica de la Sagrada Família acull la beatificació de 109 màrtirs claretians

Carme Munté. CatalunyaCristiana. 14 octubre 2017

«Perdono a tots els qui em volen mal, i els faig una abraçada d'amistat; no guardo rancor a ningú, ni als qui m'han llençat a casa com un gos; també a Vós us ho van fer.» Aquestes són les darreres paraules del P. Jaume Payàs Fargas, afusellat el

25 de juliol del 1936 a Sallent (Bages). Va rebutjar renegar de la seva condició de religiós a canvi de ser alliberat. Només tenia 28 anys.

Camí dels màrtirs al Mas Claret de Cervera.

El P. Jaume Payàs forma part de la causa de 109 màrtirs claretians que seran beatificats el proper 21 d'octubre a la basílica de la Sagrada Família. Una causa que destaca pel gran nombre de màrtirs (109) però també per la seva heterogeneïtat tant de procedència com de condició religiosa, ja que inclou sacerdots (49), germans (31) i estudiants professors claretians (29). Tenien una mitjana d'edat de 39 anys.

«Els 109 màrtirs claretians que seran beatificats ens han deixat la mostra de la seva fidelitat i fermesa en la fe cristiana fins a donar la vida», ha manifestat Ricard Costa-Jussà, provincial dels claretians de Catalunya. «Fidelitat que és un testimoni: testimoni de fe, d'amor i de fidelitat a la vocació, de perdó envers els botxins, d'amor a la congregació i a l'Església, testimoni d'esperança i vida en Crist, mort i ressuscitat.»

En una carta circular que ha enviat a les comunitats claretianes amb motiu de la beatificació, el superior general dels claretians, el P. Mathew Vattamattam, ha explicat el significat del

lema de les beatificacions, «Missioners fins a la fi». Aquesta expressió, ha escrit Vattamattam, «evoca una vida missionera portada fins a les últimes conseqüències: donar la vida per Crist». Pel que fa al martiri, el superior general ha recordat que «ells van viure en una societat marcada per forts enfrontaments entre faccions, però no eren militants de cap bàndol polític sinó persones que es van consagrar a Déu i que, arribat el moment, no van dubtar a confessar la seva fe, tot i a costa de la seva vida. Ells podrien haver defugit el martiri si s'haguessin deixat vèncer per les seves pors o haguessin fet concessions a les peticions dels seus botxins. No obstant això, van optar per donar una resposta de fe confiant en Déu. En temps líquids com els nostres, aquestes actituds sòlides ens desarmen i ens estimulen».

Aplec martirial al Mas Claret el 17 de setembre passat.

Els 109 màrtirs formaven part de diverses comunitats claretianes: Cervera, Mas Claret i Solsona (60), Barcelona (8), Sabadell (8), Lleida (11), Vic i Sallent (15). Fora de Catalunya, la causa inclou els màrtirs de les comunitats de Castro Urdiales a Santander (3) i de València (4). Com que un cop beatificats, han d'estar en un lloc de culte, el criteri de la congregació és aplegar-los a la mateixa cripta on hi ha les restes de sant Antoni Maria Claret, a Vic.

«Més enllà de les circumstàncies polítiques tan convulses i complexes del moment, el que volem subratllar és el testimoni de fe i de perdó d'aquest grup tan nombrós de germans nostres», ha expressat Costa-Jussà, «això ens estimula en el coratge del nostre seguiment de Crist i ens empeny a ser com els màrtirs instruments de perdó i de reconciliació arreu del món. Cal posar tots els mitjans perquè mai més els conflictes i les diferències es resolguin violentament, sinó amb el diàleg i el respecte».

Més de 270 claretians assassinats

La congregació fundada per sant Antoni Maria Claret va ser molt maltractada durant la guerra civil espanyola, fins al punt que més de 270 claretians van ser assassinats. Gairebé no hi va haver un sol dia, durant els cinc primers mesos del conflicte, en què no se sacrificués algun dels germans de la congregació.

«Va suposar una bona decapitació del contingent humà dels claretians», ha reconegut l'actual provincial de Catalunya. Alhora, des de la perspectiva que ofereix el pas del temps, el P. Costa-Jussà reconeix que aquells fets tràgics es viuen amb ambivalència: dolor i

tristesa d'una banda, i de l'altra, agraïment pel testimoni de fidelitat fins a la fi de tants germans claretians.

El provincial explicant els detalls de la beatificació en una trobada amb periodistes.

Els 109 màrtirs que seran beatificats el 21 d'octubre a la Sagrada Família se sumen als 51 que ja ho van ser a Roma per Joan Pau II i que formaven part de la comunitat de Barbastre (Osca). Així mateix, en la gran beatificació de 522 màrtirs celebrada a Tarragona el 13 d'octubre del 2013, també hi havia 23 claretians.

Tal com ha volgut deixar constància el superior general de la congregació, una beatificació en sentit cristià significa testificar que una persona ha estat assassinada per confessar Jesucrist, per odium fidei, segons l'expressió que fa servir l'Església. «No es tracta només de ser fidels a uns ideals humans, per nobles que semblin, sinó, sobretot, de confessar Jesucrist. I, a més, cal que el màrtir mori sense odi, perdonant els seus botxins. Els mal anomenats màrtirs jihadistes dels nostres dies, per exemple, també moren pels seus ideals, però no ho fan per amor i perdonant, sinó tot al contrari.»

El P. Josep Reixach va ser assassinat a trets el 26 de juliol del 1936 a Sabadell. A l'església de la comunitat li van fer presenciar com es profanaven i cremaven els objectes sagrats. Tenia 71 anys. I malgrat tot el que va viure, les seves darreres paraules van ser de perdó: «Si sou vosaltres els qui m'heu disparat els trets, us perdono de tot cor. Vull morir com Jesús que també va perdonar els qui l'acabaven de sacrificar.»

RICARD COSTA-JUSSÀ «Els 109 màrtirs claretians que seran beatificats ens han deixat la mostra de la seva fidelitat i fermesa en la fe cristiana fins a donar la vida»

MATHEW VATTAMATTAM «No eren militants de cap bàndol polític sinó persones que es van consagrar a Déu i que, arribat el moment, no van dubtar a confessar la seva fe»

Testimoni d'unió íntima amb Crist

Màxim Muñoz Claretia. President de la Unió de Religiosos de Catalunya

Aquesta beatificació significa el coronament de totes les causes dels nostres màrtirs de la guerra civil espanyola. Ens permet contemplar, en el seu conjunt, el testimoni impressionant de fe i de perdó que va donar la nostra congregació i cada màrtir en uns moments tràgics per a la societat i per a l'Església a Espanya. Em sento orgullós d'uns germans que, sent cristians i religiosos «normals» com jo, davant d'una circumstància tan extraordinària van saber respondre amb una generositat i fortalesa admirables. Certament això no s'improvisa: havien rebut de la nostra congregació uns fonaments fermes, en la formació i el conreu de l'estil de vida habitual que portaven. I això també és motiu d'orgull.

M'arriba molt endins el seu testimoni d'unió íntima amb Crist, que els va permetre viure la seva mort amb les seves mateixes actituds: de confiança radical en el Pare, de fortalesa i ànim amb què anaven vencent la seva natural feblesa humana davant dels atacs, les ofenses, les temptacions i la mateixa mort; d'esperança ferma que la Vida i l'Amor són més forts que la mort; d'amor que arriba fins al perdó dels enemics.

Crec fermament en la fecunditat de les seves morts. El que per a la congregació va ser una gran pèrdua, s'ha anat convertint en una gran força, energia i inspiració. Sobretot, perquè el seu testimoni ens interpella i estimula contínuament, davant de la temptació de desconfiança, de comodisme o mediocritat en la nostra fe i dels nostres compromisos. El martiri certament és un fet excepcional, però està en la línia de l'estil de vida que Crist demana als seus seguidors: renunciar a «salvar la pròpia vida» o reservar-la per als propis plans i entregar-la generosament perquè tots «tinguin vida i la tinguin en abundància».

PROGRAMA D'ACTES

Els actes amb motiu de la beatificació de 109 màrtirs claretians arrenquen el divendres 20 d'octubre amb una vetlla de pregària a les 19 h al santuari del Cor de Maria de Barcelona (c/ Sant Antoni Maria Claret, 47). La vetlla de pregària serà presidida pel P. Mathew Vattamattam, superior general dels Missioners Claretians (accés lliure).

L'endemà, dissabte 21 d'octubre, a les 10 h, té lloc la cerimònia de beatificació a la basílica de la Sagrada Família, presidida pel cardenal Angelo Amato, prefecte de la Congregació per a les Causes dels Sants. Es preveu que hi assisteixen unes 3.500 persones (imprescindible tenir entrada).

El diumenge 22 d'octubre acabaran els actes amb la missa d'acció de gràcies presidida pel cardenal Joan Josep Omella, arquebisbe de Barcelona. Serà a les 11 h al santuari del Cor de Maria (accés lliure).

Mons. Salvador Giménez Valls escriu sobre els màrtirs claretians

8 d'octubre de 2017

Dissabte, 21 d'octubre, seran beatificats 109 màrtirs (sacerdots, germans i estudiants) de la Congregació dels Fills del Cor de Maria (Claretians) a la basílica de la Sagrada Família de Barcelona. Aquest esdeveniment eclesial ja va ser anunciat el passat mes de desembre quan el Papa va aprovar l'expedient que havia presentat la Congregació de les Causes dels Sants i que s'havia iniciat l'any 1948. Van ser màrtirs de la persecució religiosa dels anys trenta del passat segle a Espanya. Deu van néixer en poblacions de la nostra diòcesi.

Aquest comentari setmanal és un bon motiu per manifestar la nostra profunda alegria pel testimoniatge de vida de tants catòlics que es van negar a renunciar a la seva fe en Jesucrist.

Anem a venerar la seva memòria i, a partir de la seva beatificació, a demanar la seva intercessió perquè el Senyor ens concedeixi el coratge suficient per viure i anunciar l'Evangeli. En concret hi ha un motiu afegit com és el reconeixement piadosos a les famílies dels màrtirs que viuen a la demarcació diocesana i a l'existència d'una parròquia a la nostra ciutat regentada per la comunitat claretiana el carisma del qual beneficia tota la feligresia. Tots ens vam unir a les seves oracions i els agraïm la memòria mantinguda al llarg dels anys.

L'església actual no fa res de nou pel que fa als màrtirs. Continua la tradició de sempre que comença en els textos del llibre de la Fets dels Apòstols amb el martiri de sant Esteve, a les Cartes dels Apòstols amb referències clares a ser testimonis autèntics de la Resurrecció del Senyor. Perquè aquesta és la primera accepció de màrtir. Així els diran els Sants Pares en els seus escrits dels primers segles de l'era cristiana durant les persecucions romanes. Hi ha textos preciosos amb admiració de la fortalesa dels màrtirs que se sabien conduïts a la mort, amb la custòdia sagrada en les seves tombes, amb la veneració de les seves relíquies i amb el record de la seva memòria en la litúrgia i en la pròpia comunitat.

En totes les èpoques de la història i en molts països hi ha hagut multitud de cristians perseguits per la seva fe i condemnats a mort per no voler renunciar-hi. En l'actualitat tenim molts exemples narrats de forma immediata i que colpegen la nostra consciència. El mateix va passar en aquells anys del segle XX on tots coneixem testimonis admirables en els moments finals de les seves vides perquè ens els han explicat en les nostres famílies o perquè els hem llegit en innumbrables escrits i estudis històrics. En tots ells és clara la capacitat del perdó a cada un dels perseguidors i botxins i la manifestació verbal d'aquesta actitud posant sempre les vides de víctimes i victimaris en mans de Déu. Al costat d'això la pietat, la fortalesa i l'esperança que s'inoculava en les seves vides per la gràcia divina.

No dóna per més explicacions aquest breu comentari. Em sembla obligat, com a bisbe, informar tota la diòcesi d'aquest esdeveniment convidant a quants puguin a participar-hi i a sol·licitar per la intercessió dels màrtirs valentia en el testimoni que cadascú ha de donar de la seva fe.

Deixo constància del nom, edat i origen dels deu màrtirs de la nostra diòcesi: Evaristo Bueria Biosca (23 años), de Montoliu de Lleida, Ángel Dolcet Agustí (22), de Soses, Josep Ferrer Escolá (58) de Alçamora, Manuel Fon Font (59) de Torrebesses, Lluís Jové Pach (64) de Lleida, Gener Piñol Ricart (21), de Els Torms, Josep Ros Nadal (59) d'Artesa de Lleida, Arturo Tamarit Piñol (23) y Remigio Tamarit Piñol (25), de El Solerás, y Manuel Torres Nicolau (61) de Almacelles.

El proper dissabte dia 21, a la basílica de la Sda. Família de Barcelona, celebrarem amb molta alegria la beatificació de 109 màrtirs de la persecució religiosa durant la guerra civil espanyola, els Claretians P. Mateu Casals, prevere, Teòfil Casajús, estudiant i Ferran Saperas, germà, amb altres 106 religiosos. Entre ells hi ha el **P. Xavier Morell i Cabiscol**, nascut a Albesa, a la nostra Diòcesi d'Urgell, el 20 de gener de 1910 i batejat al cap de tres dies, que professà com a religiós claretia el 1927 i fou ordenat sacerdot a Barbastre el 19 d'abril de 1936, pocs mesos abans de donar la vida afusellat al cementiri de Lleida, la nit del 20 al 21 d'agost de 1936. Fou enterrat a la fossa comuna.

El grup d'aquests 109 màrtirs pertanyien a les Comunitats Claretianes de Cervera-Mas Claret i Solsona (60), de Barcelona (8), de Sabadell (8), de Lleida (11), de Vic i Sallent (15). De fora de Catalunya la causa inclou els màrtirs de Castro Urdiales a Santander (3) i de València (4). Al Mas Claret de Cervera, l'Aplec Martirial en memòria dels 19 màrtirs que hi van ser assassinats l'octubre de 1936 és ben viva. El P. Provincial Ricard Costa-Jussà va destacar que el testimoni de perdó dels màrtirs només s'explica perquè "van tenir l'experiència de sentir-se estimats per Déu" i perquè "només podem sentir veritablement el perdó, si realment hem estat estimats". Aquesta és l'experiència que van tenir el màrtirs i que hauriem d'imitar avui: "la invitació de Jesús a viure l'amor fins a l'extrem, demanant-nos que no perdonem una vegada, sinó 70 vegades 7".

El P. Xavier Morell, fill de Josep i Antònia –pagesos-, tenia altres dos nois germans. De ben jovenet ja cursà els estudis a Vic i Solsona, professà i després de l'ordenació presbiteral fou destinat a Lleida on arribà el 25 juny de 1936, el seu primer i únic destí. L'havien orientat a la predicació i la catequesi, i era observant i pietós. Fou detingut i portat a la presó de Lleida el 21 de juliol, on pogué encara escriure 2 cartes. En una als seus pares els explica el seu estat d'ànim i la seva disposició al martiri, la gran gràcia que Déu li concedeix. Els diu:

"Molt estimats i recordadíssims pares: Déu vos guard. Des de la presó estant, potser a uns moments només de lliurar la meva ànima a Déu, vull adreçar-me a vosaltres per tal de dir-vos que moro content i gustós oferesc la meva vida i totes les meves il·lusions missioneres per complert i total regnat a Espanya del Sagrat Cor de Jesús i del puríssim Cor de Maria. No us apesareu pel meu destí, que és gloriósíssim com és donar la sang per Jesucrist. Alegreu-vos-en! que ja podeu contar un fill vostre màrtir; màrtir per la Religió i màrtir per la Pàtria, i sóc màrtir perquè només per ésser religiós estic pres i per ésser religiosos n'acaben de caure tres companys meus. No us penséssiu que tinc por: ara més que mai dono gràcies a Déu per haver-me fet religiós i sacerdot. Religiós sacerdot màrtir de Jesucrist!!! voleu major glòria? Ara més que mai, estimadíssims pares, pensaré sempre en vosaltres del cel estant i tindreu un poderós advocat davant de nostre Senyor. Us escric enmig del pànic i del tot tremolós. Perdoneu-me, que no puc més. Al cel us espero a tots sense faltar-ne ni un. Escrigueu aviat als meus Superiors a qualsevol casa que vosaltres tingueu coneguda i sapigueu que hi viuen encara per tal que es facin per a la meva pobra ànima els sufragis de Regla perquè Déu es compadeixi dels meus pecats i em donguin el descans etern. Coratge!!!... Que tot sigui a glòria de Déu i bé de la nostra pàtria. Amb Déu siau... i fins al cel!!!!... Afectíssim fill vostre en Jesús i Maria. Xavier,CMF." Donem gràcies a Déu i lloem-lo pel testimoni lluminós d'aquest màrtir, honor d'Albesa, "Missioner fins a la fi!"

Ricard Costa-Jussà (Catalunya)

Esta numerosa beatificación, aprobada por el Papa, y que corresponde a la de los Mártires Claretianos Mateu Casals, Teófilo Casajús, y Ferran Saperas, y 106 compañeros (sacerdotes, hermanos y estudiantes claretianos) para mí significa primeramente un vínculo congregacional y una interpelación para mi vida.

Los 109 mártires claretianos que serán beatificados nos han dejado muestra de su fidelidad y firmeza en la fe cristiana. Testimonio de fe, de amor y fidelidad a su vocación, de perdón hacia sus verdugos, de amor a la Congregación y a la Iglesia; testimonio de esperanza y vida en Cristo, muerto y resucitado.

La beatificación es la conclusión de un largo proceso iniciado hace cerca de 70 años, en el que se ha recogido el testigo de muchas personas que dan fe de la veracidad de esta fidelidad y entrega de las vidas de

cada uno de ellos, segadas por ser religiosos. Y del perdón manifiesto hacia los que los mataron.

El sentido que tienen hoy estas beatificaciones, no debe buscarse en modo alguno en el reavivar las circunstancias políticas tan convulsas del momento de los hechos, ni en ninguna intención de polémica, sino en el testimonio de fe y de perdón de este grupo tan numeroso de hermanos nuestros. Testimonios que nos han de estimular en el coraje de nuestro seguimiento de Cristo y ser instrumentos de perdón y de reconciliación en todo el mundo. Hay que poner todos los medios para que nunca más los conflictos y las diferencias se resuelvan violentamente, sino con el diálogo y el respeto.

Son 109 vidas e historias humanas entrelazadas con elementos comunes: firmeza en la fe y en la vocación, comunidad y pertenencia congregacional, honda experiencia de piedad fundamentada en la vivencia del amor de Dios y filiación mariana. Coinciden en no querer poner en riesgo la vida de los que los ayudaban y perdonar a quienes los mataron. Así como en un amor y disponibilidad a la Congregación ya la Iglesia, en el sentir comunitario, que los llevó a velar los unos por los otros en las diversas experiencias que tuvieron que afrontar, individuales o grupales, hasta el momento de la muerte, signo de fidelidad y amor hasta el final.

Como Provincial de los Claretianos de Cataluña me llena de satisfacción que este evento se realice en Cataluña, en la Sagrada Familia, y no puedo sino agradecer al Cardenal-arzobispo de Barcelona -en nombre de los Misioneros Claretianos- la acogida de la celebración en la Archidiócesis de Barcelona. Y, también, toda la buena coordinación y facilidades por parte del Patronato y personal de la Sagrada Familia encabezados por su Presidente Delegado.

Manuel Casal (Catalunya)

Sería el curso 1961- 62, en el filosofado claretiano de Solsona. Recuerdo unas conferencias de formación dadas por el P. Prefecto, sobre las características del espíritu de la Congregación. Me sorprendió y no acabé de entender que el P. Prefecto incluyera el sentido martirial entre los trazos propios de los claretianos. Yo era lo que se llamaba “una vocación tardía”, por lo que me faltaba rodaje.

Han pasado los años. La Congregación me ha situado en un lugar de privilegio. Ahora soy Vicepostulador para las causas de los santos de la provincia de Catalunya. Tengo ocasión de leer los relatos de los sucesos del verano de 1936. Sacerdotes sabios, predicadores de la Palabra, hermanos coadjutores de recias convicciones, basta recordar al mártir de la castidad Ferran Saperas. Jóvenes salidos de sus familias, muchas de ellas campesinas, que poco o nada conocían de los acontecimientos políticos del momento turbulento que vivía el país. Eran formados en el estudio, en la oración, en el amor a la Congregación y a los hombres y mujeres a los que se sentían llamados a evangelizar. Por la doctrina de la Iglesia, sabían más de justicia social que muchos de los que los conducirían a dar la vida por sus ideales claretianos, en nombre de odios y rencores irracionales.

Ha sido para mí una vivencia difícil de transmitir con palabras solas, abrir las urnas donde están depositados los restos de nuestros hermanos mártires; ver los estragos de las balas y de los tiros de gracia y recordar sus testimonios de perdón, de bondad, de amor cristiano. Recordar como suplicaban a Dios y a nuestra Santísima Madre la gracia del martirio como el mejor momento de dar testimonio de su fe en Cristo y en su Iglesia. Estar frente a los restos de mis hermanos claretianos, tenerlos en mis manos al extraer lo que serán las reliquias que ofreceremos cuando, una vez Beatos, puedan ser expuestas a la veneración del Pueblo de Dios. Creedme: es una emoción especial la que se vive.

Eso es lo que representa para mí la beatificación. Estoy llamado a vivir mi vida religiosa y sacerdotal como la vivieron ellos. Dando el honesto y sencillo testimonio auténtico de lo que me he comprometido a ser y a mostrar al mundo.

Ahora, después de los años, ya entiendo el sentido martirial de la Congregación.

El Logo

El logo se compone de tres elementos: **la cruz** (que simboliza la centralidad del Cristo muerto y resucitado en la vida de nuestros mártires), **la llama** (que evoca la “definición del Misionero”: un hombre que arde en caridad y abrasa por donde pasa..., que desea encender a todo el mundo en el fuego del divino amor) y **la palma** (que es un símbolo tradicional del martirio cristiano).

Los tres elementos están entreverados, como formando una unidad. El mismo amor a Cristo que empujó a nuestros mártires a abrazar la vida misionera (*Caritas Christi urget nos*) es el que los sostiene en la batalla del martirio y los corona con la palma de los vencedores.

Los colores tienen también un significado: el **dorado** de la cruz alude al triunfo de Cristo sobre la muerte; el **rojo** de la llama simboliza el fuego del amor (“La virtud más necesaria para el misionero es el amor”); el **verde** de la palma nos entronca con la naturaleza redimida por Cristo y nos abre a la esperanza de su resurrección.

El Lema

El lema escogido es: **Misioneros hasta el fin**. Se trata de un lema breve, incisivo, centrado en el núcleo de la experiencia de nuestros mártires, y fácilmente expresable en las diversas lenguas.

La palabra **MISIONEROS**, escrita en mayúsculas, resume nuestra identidad carismática. Antes de mencionar nuestro título oficial, las Constituciones se abren con estas palabras: “*Nuestra Congregación de Misioneros*” (n. 1). Nuestros mártires vivieron con intensidad la vocación que esta palabra –misioneros– sintetiza. Se sabían enviados por Dios y ungidos por el Espíritu Santo para seguir a Jesucristo en comunión de vida, yendo por el mundo entero para anunciar el Evangelio a toda criatura (cf. CC 4).

MISIONEROS

hasta el fin

Por otra parte, el lema quiere conectar la beatificación de nuestros 109 mártires (2017) con el XXV Capítulo General (2015), que ha reafirmado nuestra vocación misionera en la Iglesia: *Missionarii sumus* (Cf. MS 1 y conclusión). En cuanto misioneros, estamos llamados a ser testigos-mensajeros de la alegría del Evangelio. Hay, pues, una clara continuidad que nos impulsa a vivir con más autenticidad nuestra vocación misionera en el Pueblo de Dios.

La expresión “**hasta el fin**”, escrita en letras rojas cursivas, evoca una vida misionera llevada hasta sus últimas consecuencias: dar la vida por Cristo. En este caso, el color rojo simboliza la sangre de nuestros mártires, derramada como la de Cristo. El rojo de la sangre y el rojo de la llama aluden al amor que dio sentido pleno a la vida de nuestros mártires.

El Evangelio de Juan abre el llamado “libro de la gloria” con estas palabras: “Habiendo [Jesús] amado a los suyos que estaban en el mundo, los amó *hasta el extremo*” (Jn 13,1). Este es el trasfondo evangélico que da su verdadero sentido a la frase usada en nuestro lema.

Oración

**Padre Santo,
a nosotros que celebramos
el nuevo nacimiento de los Beatos Mártires
Mateu, Teófilo, Ferran y compañeros,
concédenos que,
conscientes de su glorioso testimonio,
caminemos, libres y fuertes,
al encuentro del Cristo que viene.
Amén.**

La Companyia de Santa Teresa de Jesús finalitza la seva reestructuració en Europa

Després de uns quants anys de treball, s'ha finalitzat la reestructuració de les províncies d'Europa creant una única Província que abasta les diferents obres i comunitats d'Europa en España, Portugal, França e Itàlia.

Han estat anys de discerniment, d'estudis de la realitat, des de cada una de les obres i de les comunitats, fins arribar a un consens que agrupa no tan per geografia, sinó per àmbits de les nostres obres. Això permet no caure en una centralització exagerada, respectar les diferents particularitats i aprofitar les riqueses de totes les germanes en els diferents àmbits.

El fet d'haver-ho treballat des de la base, amb un esforç de consensuar molt gran ha fet que el procés hagi estat més llar, però més satisfactori.

Acaba, doncs de constituir-se la nova Província d'Europa i el seu Consell:

Coordinadora provincial Isabel del Valle Rodríguez.

- **Vicaria Mª Asunción Domínguez Olivar**
- **Consejera delegada Mª Amelia Caldas da Silva Martins**
- **Consejera delegada de economía Margarita Alcalde Rodríguez**
- **Consejera delegada de educación Josefa García Martínez**
- **Consejera delegada de formación Guadalupe Hoyos Marcos**
- **Consejera delegada de enfermerías y residencias Isabel Robles Manzano**

LA MISSIÓ AL COR DE LA FE CRISTIANA»

**Missatge del sant pare Francesc
per a la Jornada Mundial de les Missions**

22 d'octubre de 2017

Benvolguts germans i germanes,

Enguany la Jornada Mundial de les Missions ens torna a convocar entorn la persona de Jesús, «el primer evangelitzador i el més gran» (Pau VI, Exhort. ap. *Evangelii nuntiandi*, 7), que ens crida contínuament a anunciar l'Evangelí de l'amor de Déu Pare amb la força de l'Esperit Sant. Aquesta Jornada ens convida a reflexionar novament sobre la missió al cor de la fe cristiana. De fet, l'Església és missionera per naturalesa; si no ho fos, no seria l'Església de Crist, sinó que seria només una associació entre moltes d'altres, que acabaria ràpidament exhaurint el seu propòsit i desapareixent. Per això se'ns convida a fer-nos algunes preguntes que toquen la nostra identitat cristiana i les nostres responsabilitats com a creients, en un món confós per moltes il·lusions, ferit per grans frustracions i esqueixat per nombroses guerres fraticides que afecten de forma injusta sobretot els innocents. Quin és el fonament de la missió? Quin és el cor de la missió? Quines són les actituds vitals de la missió?

La missió i el poder transformador de l'Evangelí de Crist, camí, veritat i vida

1. La missió de l'Església, destinada a totes les persones de bona voluntat, està fonamentada en la força transformadora de l'Evangelí. L'Evangelí és la Bona Nova que comporta una alegria contagiosa, perquè conté i ofereix una vida nova: la de Crist ressuscitat, el qual, comunicant el seu Esperit donador de vida, es converteix en camí, veritat i vida per nosaltres (cf. Jn 14,6). És camí que ens invita a seguir-lo amb confiança i valor. Quan seguim Jesús com el nostre camí, experimentem la veritat i rebem la seva vida, que és la comunió plena amb Déu Pare en la força de l'Esperit Sant, que ens allibera de qualsevol forma d'egoisme i és font de creativitat en l'amor.

2. Déu Pare desitja aquesta transformació existencial dels seus fills i filles; transformació que s'expressa com a culte en esperit i en veritat (cf. Jn 4,23-24), en una vida animada per l'Esperit Sant en la imitació del Fill Jesús, per a glòria de Déu Pare. «La glòria de Déu és l'home vivent» (Ireneu, *Adversus hœreses* IV, 20,7). D'aquesta manera, l'anunci de l'Evangeli es converteix en paraula viva i eficaç que realitza allò que proclama (cf. Is 55,10-11), és a dir Jesucrist, el qual contínuament es fa carn en cada situació humana (cf. Jn 1,14).

La missió i el *kairós* de Crist

3. La missió de l'Església no és la propagació d'una ideologia religiosa, ni tampoc la proposta d'una ètica sublim. Molts moviments del món saben proposar grans ideals o expressions ètiques sublimes. A través de la missió de l'Església, Jesucrist continua evangelitzant i actuant; per això, ella representa el *kairós*, el temps propici de la salvació en la història. Mitjançant l'anunci de l'Evangeli, Jesús es converteix de nou en contemporani nostre, de manera que els qui l'acullen amb fe i amor experimenten la força transformadora del seu esperit de Ressuscitat que fecunda el que és humà i la creació, com la pluja ho fa amb la terra. «La seva resurrecció no és una cosa del passat; entranya una força de vida que ha penetrat el món. On sembla que tot ha mort, pertot arreu tornen a aparèixer els brots de la resurrecció. És una força imparable» (Exhort. ap. *Evangelii gaudium*, 276).

4. Recordem sempre que «no es comença a ser cristià per una decisió ètica o per una gran idea, sinó per l'encontre amb un esdeveniment, amb una Persona, que dóna un nou horitzó a la vida i, amb això, una orientació decisiva» (Benet XVI, Carta enc. *Deus caritas est*, 1). L'Evangeli és una persona, que contínuament s'ofereix i contínuament convida els qui la reben amb fe humil i laboriosa a compartir la seva vida mitjançant la participació efectiva en el seu misteri pasqual de mort i resurrecció. L'Evangeli es converteix així, per mitjà del baptisme, en font de vida nova, lliure del domini del pecat, il·luminada i transformada per l'Esperit Sant; per mitjà de la confirmació, es fa unció enfortidora que, gràcies a l'Esperit mateix, indica camins i estratègies noves de testimoniatge i de proximitat; i per mitjà de l'eucaristia es converteix en l'aliment de l'home nou, «medicina d'immortalitat» (Ignasi d'Antioquia, *Epistola ad Ephesios*, 20,2).

5. El món necessita l'Evangeli de Jesucrist com una cosa essencial. Ell, a través de l'Església, continua la seva missió de Bon Samarità, guarint les ferides sagnants de la

humanitat; i de Bon Pastor, buscant sense descans els qui s'han perdut per camins tortuosos i sense meta. Gràcies a Déu no manquen experiències significatives que donen testimoni de la força transformadora de l'Evangeli. Penso en el gest d'aquell estudiant Dinka que, a costa de la vida pròpia, va protegir un estudiant de la tribu Nuer que era a punt de ser assassinat. Penso en aquella celebració eucarística a Kitgum, al nord d'Uganda, en aquells moments ensagnada per la ferocitat d'un grup de rebels, quan un missioner va fer repetir al poble les paraules de Jesús a la creu: «Déu meu, Déu meu, per què ens heu abandonat?», com expressió del crit desesperat dels germans i germanes del Senyor crucificat. Aquella celebració va ser per a la gent una font de gran consol i valor. I podem pensar en molts, nombrosíssims testimonis de com l'Evangeli ajuda a superar el tancament, els conflictes, el racisme, el tribalisme, promovent arreu i entre tots la reconciliació, la fraternitat i saber compartir.

La missió inspira una espiritualitat d'èxode continuat, peregrinació i exili

6. La missió de l'Església està animada per una espiritualitat d'èxode continuat. Es tracta de «sortir de la comoditat pròpia i atrevir-se a arribar a totes les perifèries que necessiten la llum de l'Evangeli» (Exhort. ap. *Evangelii gaudium*, 20). La missió de l'Església estimula una actitud de peregrinació continuada a través dels diferents deserts de la vida, a través de les diferents experiències de fam i set, de veritat i justícia. La missió de l'Església proposa una experiència d'exili continuat, per a fer sentir a l'home, assedegat d'infiní, la seva condició d'exiliat en camí vers la pàtria final, entre el «ja» i l'«encara no» del Regne del Cel.

7. La missió diu a l'Església que no és un fi en ella mateixa, sinó que és un instrument humil i mediació del Regne. Una Església autoreferencial, que es complau en èxits terrenals, no és l'Església de Crist, no és el seu cos crucificat i gloriós. És per això que hem de preferir «una Església accidentada, ferida i tacada per sortir al carrer, abans que una Església malalta pel tancament i la comoditat d'aferrar-se a les seves seguretats » (*ibid.*, 49).

Els joves, esperança de la missió

8. Els joves són l'esperança de la missió. La persona de Jesús i la Bona Nova proclamada per ell continuen fascinant molts joves. Ells cerquen camins on posar en pràctica el valor i

els impulsos del cor al servei de la humanitat. «Són molts els joves que se solidaritzen davant els mals del món i s'embarquen en diverses formes de militància i voluntariat [...]. Que bo és que els joves siguin “rondaires de la fe”, feliços de portar Jesucrist a cada cantonada, a cada plaça, a cada racó de la terra!» (*ibid.*, 106). La propera Assemblea General Ordinària del Sínode dels Bisbes, que s'esdevindrà l'any 2018 sobre el tema «els joves, la fe i el discerniment vocacional», es presenta com una oportunitat providencial per a involucrar els joves en la responsabilitat missionera, que necessita la seva rica imaginació i creativitat.

El servei de les Obres Missionals Pontífiques

9. Les Obres Missionals Pontífiques són un instrument preciós per a suscitar a cada comunitat cristiana el desig de sortir de les fronteres i seguretats pròpies i remar mar endins per anunciar l'Evangeli a tothom. A través d'una espiritualitat profunda, que s'ha de viure a diari, d'un compromís constant de formació i animació missionera, nois, joves, adults, famílies, preveres, religiosos i bisbes s'involucren perquè creixi en cadascú un cor missioner. La Jornada Mundial de les Missions, promoguda per l'Obra de la Propagació de la Fe, és una ocasió favorable perquè el cor missioner de les comunitats cristianes participi, a través de la pregària, del testimoniatge de vida i de la comunió de béns, en la resposta a les greus i vastes necessitats de l'evangelització.

Fer missió amb Maria, Mare de l'evangelització

10. Estimats germans i germanes, fem missió inspirant-nos en Maria, Mare de l'evangelització. Ella, moguda per l'Esperit, va rebre la Paraula de vida en el més profund de la seva fe humil. Que la Mare de Déu ens ajudi a dir el nostre «sí» en la urgència de fer ressonar la Bona Nova de Jesús en el nostre temps; que ens obtingui un nou zel de ressuscitats per a portar a tots l'Evangeli de la vida que venç la mort; que intercedeixi per nosaltres perquè puguem adquirir l'audàcia santa de buscar nous camins perquè arribi a tots el do de la salvació.

Francesc. Vaticà, 4 de juny de 2017. Solemnitat de Pentecosta

Sant Josep Calassanç: en els 250 anys de la canonització

Durant l'Any Jubilar Calassanci que els escolapis estem a punt de tancar, hem fet moltes referències al quart centenari de l'aprovació de l'obra de l'escola de mossèn Calassanç pel papa Pau V.

Però també hem estat celebrant els 250 anys de la canonització del nostre fundador.

En efecte, el papa Climent XIII publicà el 12 d'octubre de 1766 el breu *Admirabilis sane* amb el qual declarava sant a Josep Calassanç juntament amb altres beats. L'acte solemne de la canonització tingué lloc a la basílica de Sant Pere del Vaticà el 16 de juliol de 1767.

A Catalunya els escolapis decidiren ajornar les celebracions fins a finals del curs escolar 1767-1768 a fi de poder preparar diversos actes amb els alumnes.

A Moià, Ollana, Balaguer, Puigcerdà, Igualada, Mataró i Solsona —els col·legis que hi havia en aquell moment— tingueren lloc diverses celebracions acadèmiques i religioses amb els alumnes com a protagonistes.

Entre les moltes coses que es varen dir, m'interessà examinar com presentaren en aquell moment la figura del nou sant després d'una llarga espera de més d'un segle.

Repasant els sermons, discursos i composicions poètiques he observat que es compara el nou sant amb diversos personatges de l'Antic Testament. La figura amb que se l'ha comparat repetidament després és amb la de Job i se'l ha arribat a anomenar «Job de la Nova Gràcia o del Nou Testament», perquè suportà amb paciència i silenci la persecució. La primera lectura de la missa pròpia dels escolapis per a la festa del sant és el fragment del llibre de Job (1.1.13-22) que inclou aquestes paraules: «El Senyor m'ho havia donat i ell m'ho ha tornat a prendre. Sigui beneït el nom del Senyor». No sembla que Calassanç en assabentar-se de la reducció de l'Orde a congregació sense vots, pronunciés aquestes paraules com es va afirmant encara entre els seus hagiògrafs. Després d'escoltar el decret

de reducció, segons un dels presents, es retirà en silenci a l'habitació a pregar. Tampoc Job és considerat avui per alguns exegetes com exemple de paciència, ja que es revelà contra Déu i li demanà explicacions. Els dos personatges, però, acceptaren els fets i continuaren creient en Déu.

Calassanç també és comparat amb Moisès, que alliberà el poble hebreu de l'esclavitud d'Egipte, perquè salvà l'Escola Pia portant-la de la reducció a la restauració. Una altra figura de l'antic Testament a qui se'l compara, és la de Nehemies que aconseguí el retorn del seu poble de l'exili i establir-lo a Palestina, com Calassanç de la destrucció aconseguir treure la seva obra i fer-la fructificà. Es comparat amb Josep que salvà el seu poble de la fam, l'acollí a Egipte i perdonà els germans que l'havien venut: Calassanç dona menjar espiritual als infants amb l'escola i perdona els seus perseguidors.

Però la figura que tal vegada més s'accentuà aleshores va ser la de Mardoqueu, el qual durant l'exili a Babilònia salvà el seu poble de l'aniquilació i denuncià Aman que estava tramant una conjura contra el rei; Mardoqueu que estava a punt de ser assassinat, aconseguí capgirar la situació i Aman va ser ajusticiat: el drama sacre que s'escribí sobre aquest tema amb motiu de la canonització de Calassanç, el presenta com a salvador «Cuantas tramas se urdieron en contrario / con arte muy Divina las deshizo... Que asegura que será más exaltado / el que fue por su amor más abatido».

Es parla en cada cas de la institució Escola Pia, però salvar aquesta volia dir també defensar els drets dels infants a l'educació. Per això la canonització del fundador representà per als escolapis el reconeixement oficial per part de l'Església del seu carisma: l'escola com a obra d'educació i de santificació.

Calassanç salvant l'orde, salvava els infants de la ignorància.

La comparació amb aquestes figures bíbliques destaca els valors de l'obra del nou sant: alliberament, perdó, presenta el Déu que salva els oprimits. L'escolapi italià Ernesto Balducci publicà el 1992 un article en que comparava dos fets que es commemoraven aquell any. Colom embarcava el 1492 rumb a occident en recerca de riqueses i va sotmetre els pobles conquerits; mentre que Calassanç salpava el 1592 del port de Barcelona cap a orient per alliberar els infants. L'obra de Calassanç és d'alliberament, tenint Crist, l'orient, com a guia.

Mentre els escolapis festejaven la canonització del seu fundador, es produïa un drama al seu costat. Carles III el 2 d'abril de 1767 havia signat la *Pragmática sanción* que decretava la supressió o «estrañamiento» dels religiosos de la Companyia de Jesús dels seus

dominis. Sis mesos després el papa Climent XIII declarava sant a Josep Calassanç i reconeixia la seva obra educativa.

Aquests dos fets coincidiren el 1767 i no passaren per alt als escolapis. En els anys següents, trobem textos que els relacionen. Els escolapis se sentiren ara més responsables. Fins aquell moment l'educació dels nois queia sobre jesuïtes i escolapis; després de 1767, només queden els escolapis. Se sentiren obligats a intensificar la seva tasca.

El 25 de gener de 1768 el provincial escolapi pare Mateu Mestre publicava una carta circular que comença reproduint-ne una altra del Real Consejo del 23 d'octubre de 1767 que tractava sobretot dels confessors de religioses, tasca que havien portat molt els jesuïtes. No és un tema que afecti els escolapis —advertia el provincial—, perquè no hi havia religiosos que s'hi dediquin a aquest ministeri. Però el pare Mestre aprofità l'avinentesa per exhortar els seus religiosos a no fomentar la creació de grups, de capelletes, que no hi haguessin els partidaris de Pau, de Pere o d'Apoló com ja advertia sant Pau (1 Cor. 1, 12): tots són de Crist. Aquestes paraules en el moment en que Calassanç era declarat sant, inclinaren els escolapis a no exaltar en excés la figura del seu fundador, a sentir-se Església, a defugir les singularitats de la pròpia institució.

Es fa referència també en els escrits esmentats als dos models d'escola que representaven les dues institucions: els jesuïtes dedicats especialment a les classes altes i els escolapis per a tothom amb preferència als més desassistits. La societat i la monarquia espanyola optaven ara pel segon model. Un motiu més de responsabilitat per als escolapis.

En els escrits que hem llegit no hi cap retret a la reducció de l'Escola Pia el 1646 a congregació sense vots i sense poder admetre novicis. No trobem cap insinuació contra els jesuïtes.

El perdó amb que Calassanç acceptà la reducció, continuava viu entre els escolapis: la figura de Josep d'Egipte perdonant els seus germans que l'havien venut, es projectava de nou.

Joan Florensa, escolapi i arxiver de l'Escola Pia de Catalunya

77 assemblea general de l'URC

ASSEMBLEA GENERAL • URC

Unió de Religiosos de Catalunya

Pl. d'Urquinaona, 11, 2n 2a (08010 Barcelona) Tel. 93 302 43 67 sec.general@urc.cat - urc.info@gmail.com

Reunió	77	
Data	19 d'octubre de 2017, dijous	
Hora	De 1/4 de 10 del matí fins a 2/4 de 3 de la tarda, i dinar	
Lloc	Seminari Conciliar de Barcelona, carrer Diputació, 231 - Barcelona	
Convocats	Superiores i superiors generals, superiores i superiors provincials, abadesses i abats, priores i priors, delegades i delegats, delegats episcopals de Vida Consagrada, persones convidades	
Ordre del dia	9.15 9.30 10.20 11.00 12.00 12.30 13.15 14.30	Acollida i lliurament del material – Vestíbul de l'accés principal Eucaristia presidida per Mons. Romà Casanova – Capella central Assemblea general – Sala Sant Jordi OBERTURA 1. Obertura de l'assemblea. P. Màxim Muñoz Duran, president PRIMER MOMENT: ASPECTES ESTATUTARIS 2. Lectura i aprovació, si escau, de l'acta de la darrera Assemblea 3. Presentació i aprovació, si escau, del pressupost 2018 SEGON MOMENT 4. Tema de reflexió, estudi i debat: Creure amb els joves a càrrec del G. Ramon Rúbies, marista Exposició. <i>Descans</i> 5. Diàleg en grups i diàleg amb el ponent TERCER MOMENT 6. Algunes accions prioritàries de l'URC per al curs 2017-2018. Presentació i comentaris 7. Reflexions sobre l'actualitat CLOENDA 8. Informes breus 9. Torn obert de paraula 10. Cloenda de l'assemblea Dinar de germanor

Lluís Serra i Llansana
Secretari general

ESTATUTS URC - Art 13 COMPOSICIÓ DE L'ASSEMBLEA

- 13.1 Els membres de l'URC, d'acord amb l'article 8, participen a l'Assemblea general amb veu i vot.
- 13.2 Els Superiors Majors i les Superiores Majors que no tenen residència habitual a Catalunya, però sí cases i comunitats, poden designar un delegat permanent o una delegada permanent, que tindrà veu i vot a l'Assemblea, tot i que mantenen el dret de participar-hi amb veu i vot. En aquest cas, el delegat o la delegada pot assistir-hi amb veu, però sense vot.
- 13.3 Els Superiors Majors i les Superiores Majors amb residència habitual a Catalunya poden designar un delegat o una delegada "ad casum", amb veu i vot, quan no puguin assistir personalment a l'Assemblea.
- 13.4 Els noms dels delegats i de les delegades permanents, així com els d'aquells "ad casum", han de ser comunicats oficialment a la Secretaria general amb antelació a l'Assemblea per poder tenir veu i vot

Spagna e Catalogna: la secessione non è la risposta

La crisi catalana rappresenta un vulnus nel cuore dell'Europa. [Andrea Riccardi, in un editoriale su Famiglia Cristiana](#), si interroga non solo sulle sue cause ma anche sulle vie possibili di soluzione. Tra mondo spagnolo e catalano, infatti, ci sono tante differenze ma anche tante realtà comuni.

L'indipendenza catalana farà esplodere la Spagna? I Governi di Madrid e Barcellona si trovano in un vicolo cieco che rischia di portare a decisioni irreparabili. Il Governo catalano ha predisposto una road map verso l'indipendenza, ha tenuto un referendum e ha comunicato i risultati. Ora può tornare indietro? Madrid si è contrapposta.

L'intervento della Guardia Civil e della Polizia nazionale contro i votanti catalani al referendum è stato inutile e brutale: ha inasprito gli animi e fatto aumentare l'antipatia verso Madrid. L'intervento del re, Felipe VI, è stato un richiamo severo ai catalani, probabilmente tenendo conto dell'opinione spagnola opposta all'indipendenza. Siamo al muro contro muro. Viene da chiedersi: si possono risolvere in questo modo le questioni, pur gravi, nell'Europa del XXI secolo? Non mi pare proprio. Nell'Europa del Novecento sono sorti nuovi Stati in questo modo solo con il crollo dell'Urss. Ma questa è un'altra vicenda. Tra il mondo spagnolo e quello catalano ci sono profonde differenze, ma anche tante realtà in comune: non solo la storia spagnola, l'economia, le famiglie e soprattutto l'unità europea. Da qui bisogna ripartire. La situazione è più complessa di una contrapposizione bipolare. Ci sono catalani favorevoli all'unità spagnola, che hanno manifestato per l'unità domenica scorsa. Il "divorzio" non si può decidere a strappi e uno Stato non può nascere con una maggioranza risicata.

Tuttavia l'unità non si può imporre con la forza. **Ci vogliono dialogo, pazienza, apertura alle esigenze dell'altro, capacità di composizione, fantasia politica e istituzionale.** E i governi di Madrid, nel tempo, hanno mostrato scarsa sensibilità verso la Catalogna, che si sente una nazione. Ma sentirsi nazione non vuol dire automaticamente diventare Stato. In Catalogna si è innescato un processo di estremizzazione molto emotivo.

La Chiesa spagnola ha mostrato saggezza, richiamando alla pazienza per evitare una contrapposizione senza uscita. I vescovi hanno chiesto il dialogo, preoccupati di decisioni irreversibili che creerebbero fratture nella società, nelle famiglie e nella Chiesa. Le nostre società, così emotive, spesso scelgono come si clicca sul Web "mi piace" o "non mi piace". Certo ci vogliono riforme importanti nella Costituzione spagnola e nello Statuto catalano. Ma **viene da chiedersi se per fare questo le forze politiche in Spagna e in Catalogna non debbano affrontare le elezioni e chiedere al popolo di scegliere i rappresentanti che tratteranno l'assetto istituzionale e politico del futuro.**

Em pregunto, no sense preocupació, si vivim avui i aquí una guerra en modalitat encoberta. Alvin i Heidi Toffler escriuen sobre les guerres del futur: «La humanitat no està penetrant en l'era de la geoeconomia sinó en la de la geoinformació.» L'era de la geoeconomia s'estableix sobre dos factors: l'econòmic i el militar. La geoinformació s'estableix sobre el paper dels coneixements: ciència, tecnologia, cultura, religió... Potser vivim cavalcant entre totes dues eres. Avui la batalla informativa és clau. Els arguments no es basen en la veritat, sinó en la mentida. Busquen l'impacte emocional, caldo de cultiu perillós per a les

relacions socials. En els últims dies, s'ha disparat una criminalització de tres col·lectius, que no augura res de bo. Es tracta dels Mossos, dels metges i dels mestres.

Primer, els Mossos. Aquest col·lectiu pateix atacs informatius per terra, mar i aire. El tret de sortida el va marcar l'atemptat de la Rambla. Quan gairebé no havia passat ni una hora, un tuit d'un director d'un diari revelava una exclusiva segons la qual la CIA havia advertit els Mossos del risc d'atemptat. Era una informació falsa. La intervenció dels Mossos es va valorar internacionalment com un èxit per la seva eficàcia, però el virus de l'acusació i del dubte causava estralls. Els atacs es van intensificar per la protecció del registre que es va efectuar al Departament d'Economia i, després, per la jornada de l'1-O. El major Trapero és al punt de mira. Condemnar-lo seria culminar la jugada mestra.

Segon, els metges. En una manifestació, el ball de xifres es va convertir en una mostra de la (des)informació. Amb motiu de la jornada electoral del referèndum, el Col·legi de Metges de Catalunya va certificar que la xifra de ferits, a causa de la intervenció de la Guàrdia Civil i la Policia Nacional en aquesta jornada, va pujar a 893. Mitjans informatius afins a l'Estat, polítics de determinats partits, etc., van negar la xifra, en van donar una altra de molt menor i van acusar els metges per proporcionar aquestes xifres. El col·lectiu de metges en el punt de mira. Han patit en carn pròpia: «Els hem destrossat el sistema sanitari.» Ara defensen la seva professionalitat, per la raó que són atacats sense escrúpols.

Tercera, els mestres. A Europa sempre han valorat el sistema d'immersió lingüística català per afavorir l'enfortiment de la comunitat social. Es va crear un partit amb l'objectiu prioritari de llançar míssils a aquesta línia de flotació i generar divisions. Les acusacions actualment plouen amb intensitat: adoctrinament, foment de l'odi, etc. La mentida campa per tot arreu. Fins i tot un ministre afirma a la televisió francesa que no s'ensenya castellà. Si fins i tot a la sèrie Merlí hi ha un professor d'aquesta matèria. L'escola mereix un respecte més gran. Els atacs són tan falsos com despietats. Encara ressona al Parlament la frase de Wert.

Es criminalitzen aquests col·lectius, sobretot el primer i el tercer, per justificar una intervenció posterior? Ho sabrem aviat.

Lluís Serra Llansana. Catalunya Cristiana, 22 d'octubre de 2017

Article d'opinió

**DEIXIN TRANQUIL·LA
L'ESCOLA, SI US PLAU**

Hem demanat reiteradament d'excloure el món de l'ensenyament

del joc polític partidista, però sembla que no ens en sortim. Ans al contrari, no hi ha voluntat i sempre apareix algú disposat a posar-hi cullerada; anem a pitjor, amb actituds que posen en risc la mateixa convivència a les nostres escoles, tot mirant d'encendre un conflicte que no existeix.

No es pot dir, com ha fet el Ministre d'Afers Exteriors, que a les escoles catalanes no s'hi ensenya castellà o que l'espanyol està discriminat. És radicalment fals. No es pot dir, com han fet el Ministre d'Educació o la Cap de l'oposició al Parlament de Catalunya, que hi ha un adoctrinament polític a les escoles catalanes i que és una de les causes de la crisi amb Catalunya. Això és mal intencionat. I és inconcebible dir, com ha fet un altre diputat, que a les escoles catalanes s'educa els alumnes per odiar Espanya. Això és una calúmnia i és temerari.

Aquestes vergonyoses infàmies les considerem una falta de respecte a les institucions educatives i als nostres mestres i professors, als quals les famílies valorem pel seu compromís i la seva implicació en l'educació dels nostres infants i joves i, en darrer terme, un menyspreu a la capacitat intel·lectual dels pares i mares, que mai permetríem cap mena de control políticament ideològic de l'educació; això esmicolaria la diversitat del nostre sistema educatiu i posaria en risc la pluralitat de la nostra societat.

És evident que els pares i mares influïm, cosa molt diferent d'adoctrinar, en els nostres fills. Ho fem amb el nostre exemple, amb les nostres accions i el nostre compromís, amb la manifestació de les nostres il·lusions i les nostres frustracions; ho fem amb la vivència del dia a dia, fidels a les nostres conviccions i cercant un medi escolar que sigui coherent amb aquest capteniment.

En una societat que sovint sembla omplir-se de buidor, ens cal un compromís ferm, un impuls decidit d'humanització dels processos de creixement de les persones, amb un acompanyament integral en les diferents dimensions que formen la personalitat pròpia de cadascú de manera que es possibiliti als nostres infants i joves anar conformant el seu projecte vital, fins a esdevenir plenament autònoms, la qual cosa, finalment, retroalimenta el creixement i progrés de la mateixa comunitat. Estem convençuts que l'educació d'avui és, alhora, projecció i mirall de la societat del demà. El futur s'està jugant a l'escola i no pot ser que es jugui amb l'escola.

No podem acceptar l'afirmació que a les escoles de Catalunya s'hi produeixi adoctrinament polític. Potser això és el que es pretén des d'algunes opcions: un control ideològic, de pensament únic, negant la diversitat que molts volem posar al servei de la construcció d'una societat plural. Els demanen, doncs, que deixin de mentir faltant a la veritat. És de mala educació. I els exigim que no ho facin en el nostre nom. Això ja és mesquí. Deixin tranquil·les les escoles en què confiem i els nostres fills, si us plau.

Josep Maria Romagosa
President de la CCAPAC

L'Escola Cristiana nega adoctrinament a les aules

La Fundació Escola Cristiana de Catalunya (FECC), organització representativa dels titulars de les 400 escoles cristianes, organització majoritària de l'escola concertada a Catalunya, nega que a les aules s'adoctrini, tal com ha afirmat recentment un diputat del Parlament català. "No podem acceptar missatges que vulguin incitar a l'odi i a la falta de respecte als nostres professors i professores, que, amb un gran sentit de coherència i convenciment, ensenyen els nois i noies que siguin conscients de les injustícies socials i es comprometin en favor d'una societat més justa i fraterna", ha declarat el secretari general de la FECC, **Enric Puig**.

"En els nostres idearis, d'una clara i manifesta arrel evangèlica", ha remarcat Puig, "hi és ben present la voluntat d'estimular la convivència, d'impulsar l'acceptació de l'altre, el treball en equip, les relacions fraternes, el respecte de les opinions i de tota creença, idea o costum". El secretari general de la FECC també assegura que "els nostres caràcters propis volen donar especial importància, en una societat multicultural i multireligiosa, al respecte a la diversitat i singularitat de les persones, a la participació en l'exercici democràtic, el creixement de l'amistat, l'estima de la pròpia cultura com a font d'enriquiment personal i grupal, mai com a causa d'exclusió".

La reacció de la FECC té lloc després que un diputat català afirmés que "no pot ser que a la majoria de l'escola pública, i especialment en determinats territoris de la Catalunya interior, en comptes d'ensenyar, als nens se'ls eduqui per odiar Espanya".

En el cas de les escoles concertades, aquesta acusació "incideix directament en les Titularitats dels centres i en els docents que duen a terme la tasca educativa, i és "un debat que no podem entendre ni admetre, perquè no és just i no és en absolut sincer ni pacificador".

Des de la FECC segueixen insistint que, "ara més que mai", es precisa una "lectura serena dels esdeveniments i actuar en conseqüència". El secretari general adjunt de la FECC, **Miquel Mateo**, afegeix que "són necessàries paraules i accions de saviesa, d'una saviesa que posseeix un esperit intel·ligent, amant del bé i que estima les persones". Conclou que "tots la necessitem, més en un temps en què les decisions que es prenguin s'han d'inspirar en la pau i la convivència, lluny de discursos que incitin la confrontació estèril i perjudicial entre les persones utilitzant els infants i adolescents que creixen i es fan grans en edat i en saviesa a les escoles de Catalunya".

Finalment, la FECC s'adhereix a la defensa que la Consellera d'Ensenyament, Clara Ponsatí, ha fet de l'escola catalana davant les "inexactituds i els atacs intolerables" formulats per representants del poble a la Cambra catalana i per alts càrrecs del Govern de l'Estat.

Servei de Documentació:
« Els monestirs en l'Europa actual.
Paràsits o artesans d'humanisme? »

Servei de Documentació

Unió de Religiosos de Catalunya • Centre de Vida Religiosa i Espiritualitat
Plaça d'Urquinaona, 11, 2n 2a (08010 Barcelona) Tel. 93 302 43 67 sec.general@urc.cat - urc.info@gmail.com

Autor	P. Josep M. Soler, abat del Monestir de Montserrat	169
Títol	Els monestirs en l'Europa actual. Paràsits o artesans d'humanisme? Conferència pronunciada a Barcelona Tribuna el 16 d'octubre de 2017	
Altres	Dues cròniques de la conferència	
Font	Pel text de la conferència, el propi Monestir.	
Publicat	19 de setembre de 2017	
Video	Vegeu el vídeo de la conferència de l'abat a www.lavanguardia.com	

- 1. Els monestirs en l'Europa actual. Paràsits o artesans d'humanisme?**
CONFERÈNCIA DEL P. ABAT JOSEP M. SOLER. BARCELONA TRIBUNA. 16 D'OCTUBRE DE 2017
- 2. L'abat de Montserrat defensa una sortida on ningú acabi humiliat**
LA VANGUARDIA, JOSEP PLAYÀ MASET, 17 D'OCTUBRE DE 2017
- 3. L'abat Soler demana diàleg "sense que ningú no en surti humiliat"**
CATALUNYARELIGIO.CAT, JORDI LLISTERRI. 16 D'OCTUBRE DE 2017

D'Hildegarda a Teresa

Miriam Díez. Diumenge, 15 d'octubre de 2017

Teresa d'Àvila havia estat presumida, de joveneta. Està bé vida dels sants que hi hagi algun element distorsionador com aquest, perquè no tot soni a flautes i violins. La perfecció és enemiga de la santedat. És millor haver tingut una vida convulsa, i després convertir-se. O ser molt bo de mena, però tenir mal caràcter, o algun altre defecte notori. Teresa de Jesús o d'Àvila (avui santa) era una dona assertiva que per exemple no s'agradava al quadre que un pobre pintor carmelita va pintar quan ella tenia 61 anys: "El perdono per haver-me fet tan lletja", li va deixar anar. Era el segle XVI. El quadre és el típic que si posem "Teresa de Jesús" a un cercador ens apareixerà: amb l'hàbit de carmelita, sorruda, i amb

a la

un colom incrustat al cap. Aquesta dona prodigiosa, doctora de l'Església, petita en aparença i gegant en força interior, va aconseguir fer el que volia amb molta habilitat. I parlava sense subtileses. Era una dona amb habilitats directives diàfanes. Si ara ja és complicat per a una dona obrir-se camí en l'Església, imaginem-nos aleshores. Sabia, com segles abans ho havia intuït Hildegarda de Bingen, que en un món dominat pels homes, només fer-se petita podia ser-li útil per arribar on volia. Totes dues eren dones amb visió. Avui les empreses parlen de la visió i la missió. De fet, Hildegarda de Bingen és coneguda com una visionària, profeta, científica, compositora, astrònoma... i Teresa és la mística per excel·lència. Ambdues eren dues dones conscients, amb els peus a terra, i amb fabulosos dots d'una particular diplomàcia que les duia on volien. Tenien un pensament holístic, que unia cos i ànima. Es posaven malaltes sovint. En elles la referència al cos és molt evident. L'èxtasi de santa Teresa de Bernini és tot un cant al cos i a la seva expressivitat. Que siguin dues dones extraordinàries no vol dir que fossin heroïnes, perquè si sobresurten de la mitjana no és només per la seva valentia. Sobresurten perquè són molt bones, en són conscients i se saben escollides. Quan neix Teresa, el 28 de març de 1515, estem en el moment de la Reforma protestant. Ella serà també una reformadora i una pionera en la manera d'entendre la vida religiosa femenina. Sap què ha de construir, i busca la manera.

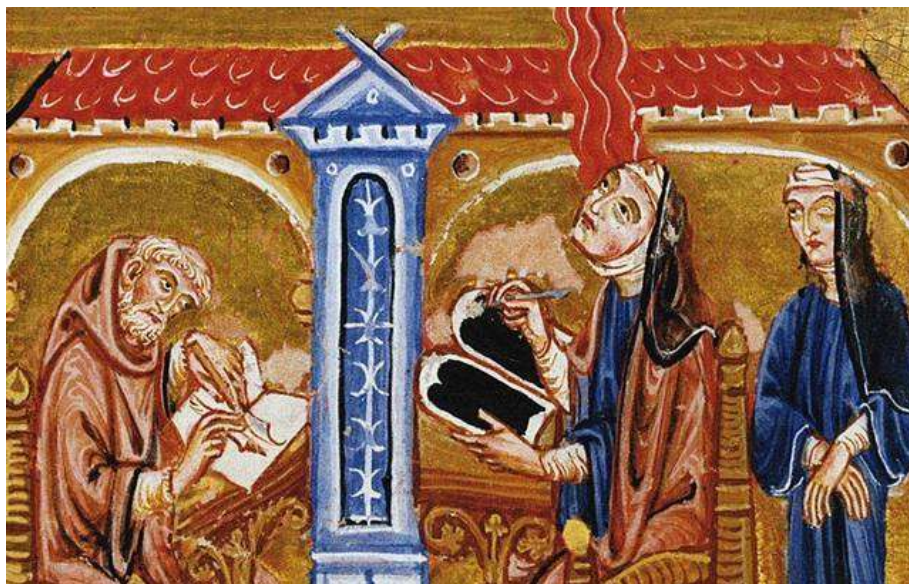
Hildegarda, per la seva banda, fa 900 anys ja era molt conscient del que anomenava elements, i que per a nosaltres seria la natura. Els elements poden destruir-nos si no els cuidem. Alertava de l'orgull, l'egoisme i l'enveja. Aquestes dones són molt actuals, rabiosament actuals. Els nostres problemes no difereixen tant dels seus. El que sí que és molt diferent és el motor. En elles, tot sorgia de Déu, i tot anava per a la seva glòria.

Hi ha dones inspiradores en el passat, però caldria que no tinguéssim prou mans per comptar les dones inspiradores que sorgeixen del cristianisme avui

Entre Bingen, a Alemanya, i Àvila, a Castella, hi ha centenars de quilòmetres de diferència. Totes dues terres, però, han vist les petjades de dues dones profundament espirituals, perseverants, tossudes, intel·ligents, i fins i tot amb capacitats refinades perquè la voluntat divina que passava a través de les seves visions fos una realitat i no una entelèquia de l'esperit. Van tenir resistències internes. I certament externes. Però sabien on anaven.

Naturalment van ser posades a prova i sospitoses d'heretgia. Els seus missatges i visions, però, van gaudir en tots dos casos de la confiança i complicitat de grans personatges masculins que van saber veure més enllà del que amb ulls purament humans eren pretensions i ambicions, deliris de grandesa i manca d'humilitat.

Totes dues van aconseguir fundar els seus monestirs i sortir-se'n amb la seva. La vida religiosa femenina és un espai de llibertat aconseguit amb la tenacitat d'aquestes fundadores il·luminades que van trencar esquemes. Avui, on persisteix la idea de sacralitats anquilosades (la Constitució no es toca, el Catecisme és inamovible, etc.), trobem exemples esperançadors. El papa Francesc aquesta setmana ja ha dit que el Catecisme es toca, i com, perquè ha de quedar inequívoc que la pena de mort i l'Evangeli són una contradicció de termes.

Tornant a les dones que ens ocupen, la vida i les visions d'Hildegarda i de Teresa són motiu d'alegria i de preocupació: van haver de lluitar titànicament i amb habilitats superlatives, i se'n van sortir. Però una era del 1098 i l'altra del 1515. No és normal que siguin els dos grans noms quan pensem en dones en l'Església. Sí, afegim-hi Caterina de Siena, Edith Stein, Teresa de l'Infant Jesús. Tant se val. L'anomenada qüestió femenina no està resolta. Ho ha dit el Papa, ho han pronunciat els darrers papes un darrere l'altre. Hi ha dones inspiradores en

el passat, però caldria que no tinguéssim prou mans per comptar les dones inspiradores que sorgeixen del cristianisme avui. Jo hi rumio fa dècades, i ho confesso: no les trobo. Em costa molt presentar-vos-les. Que Déu hi faci més que nosaltres. I mentrestant, rellegim aquestes dones que han deixat no només perles de la literatura, sinó un testimoni de resiliència prometedora en temps de dificultat. Si fos per mi, Hildegarda i Teresa serien els noms que posaria a les nenes que es conceben aquests dies turbulents. Amén.

Religiosos i religioses del Bisbat de Lleida

**Religiosos i
religioses del
Bisbat de
Lleida
Sortida de
convivència a
Àger, Terradets
i Llimiana
7/10/2017**

Tal com s'havia programat, un grup de 18 religiosos/es ens vam dirigir a Àger, població situada al bell mig de la vall per gaudir d'un dia de convivència i contemplar les meravelles de la creació, la gran riquesa paisatgística i el testimoni arqueològic i emblemàtic com és la Col·legiata de Sant Pere d'Àger.

Ens van acollir, a la porta principal de la Col·legiata Mn. Xavier Navarro i el guia Sr. Jordi, que ens van acompanyar fent un magnífic recorregut històric i cultural de l'esplèndida construcció i des d'on s'observava la gran vall d'Àger i la serra del Montsec. Seguidament férem un recorregut pel poble, digne d'admirar per les construccions d'habitatges històrics. A l'església parroquial celebràrem l'Eucaristia, moment important i

joiós per compartir l'homília i les pregàries, expressió de la vivència i contemplació de tanta bellesa natural i arqueològica contemplada.

Seguidament ens vam dirigir al pantà de Terradets, espai natural i silenciós on vam experimentar la calma de les aigües i la brisa suau, tot contemplant la quantitat de peixos que es movien en les tranquil·les aigües. Els comentaris, tot passejant pel pantà, eren: quin bonic paisatge! quin dia més agradable i tranquil! És meravellós! Allí teníem reservat el dinar al restaurant del Llac, moment important de comunicació i gaudir d'un gustós i saludable menú.

A la tarda ens vam dirigir a la població de Llimiana situada damunt d'una penya rocosa, on impera la tranquil·litat i el silenci i des d'on es divisa el pantà de Terradets, les plantacions agrícoles i

boscors que rodegen la població. Ens impactà la meravellosa església dedicada a Santa Maria. El guia de la població ens informà de les diferents etapes de la construcció de l'església. Una meravella d'art on contemplar: l'art, pintura, objectes sagrats...

Realment ha estat una experiència bonica, un dia esplèndid per gaudir de la natura i compartir vivències. Com a conclusió del dia ens unim al "Càntic del Germà Sol" donant gràcies al Senyor per les meravelles de la creació i a tots els qui han fet possible aquest dia joiós.

Pilar Figuerola, da

Pilar Rahola

La Vanguardia 15/10/2017

Des que el 1988, en la primera convocatòria, va premiar Nelson Mandela, el premi Sàkharov, atorgat pel Parlament Europeu a la "llibertat de consciència", ha acumulat prestigi. El seu nom ja és una declaració de principis, atès que homenatja Andrei Sàkharov, el físic nuclear i dissident soviètic que el 1975 va rebre el Nobel per la seva lluita pels drets humans.

Després de Mandela, el premi s'ha atorgat a noms i moviments tan emblemàtics com Alexander Dubcek, impulsor de la primavera de Praga; Taslima Nasrim, feminista musulmana perseguida per fàtues radicals; els activistes de la primavera àrab o Malala Yousafzai, la nena pakistanesa tirotejada pels integristes per voler estudiar. El darrer premi Sàkharov, del 2016, es va atorgar a les refugiades yazidites perseguides pel Daesh.

I ara s'acaben de conèixer els candidats del 2017, tots ells notables lluitadors pels drets fonamentals: Aura Lolita Chávex, activista de Guatemala; els dirigents del Partit Democràtic Popular pro kurd de Turquia; l'oposició democràtica veneçolana; el dramaturg eritreu Dawit Isaak; Pierre Claver Mbonspa, activista de Burundi, i finalment Asia Bibi, la catòlica pakistanesa condemnada a mort per blasfèmia.

M'aturo en el darrer nom perquè la seva candidatura posa el focus en un cas tràgic, paradigma d'una greu situació al Pakistan: la temible llei de blasfèmia, ferotge contra les minories religioses i sobretot contra els cristians. Asia és una camperola catòlica d'un poblet del Punjab que treballava en una granja i va gosar beure aigua de la mateixa font que les musulmanes. Va ser insultada perquè la seva "impuresa havia embrutit" l'aigua, va discutir amb elles i després de ser acusada de blasfemar contra Mahoma, va ser condemnada a la forca el 2011. Dos càrrecs polítics que van sortir en la seva defensa, el ministre de Minories (únic catòlic del Govern) i el governador del Punjab van ser assassinats. Des d'aleshores han estat milers els imams que han demanat la seva mort i, tot i que després de fortes pressions internacionals el judici va ser anul·lat per qüestions "de forma" el 2015, i s'ha plantejat un nou judici, Asia continua al corredor de la mort. Té cinc fills, no ha tingut estudis i va rebutjar deixar la fe i convertir-se a l'islam, malgrat que la conversió l'hauria deixat en llibertat. Hi ha recompenses de grups islamistes perquè l'assassinin.

No dubto de la importància dels candidats al Sàkharov d'enguany, però el risc que matin Asia és tan alt que tal vegada podria ajudar a salvar-li la vida. En tot cas, benvinguda una nominació que posa llum a la terrible persecució de la minoria cristiana al Pakistan, que ja compta amb centenars de morts. Seria, doncs, a la llibertat de creença i a la persistència en la fe, en situació de perill. En algunes zones del món, els cristians estan tornant a les catacumbes, i el món no mira.

« LA VIDA RELIGIOSA EN UNA SOCIETAT MEDIÀTICA I DIGITAL. La tecnologia canvia la nostra identitat i vocació? Pautes per sobreviure en un món hipertecnològic»

Jornada de Formació Permanent

Unió de Religiosos de Catalunya • Centre de Vida Religiosa i Espiritualitat
Plaça d'Urquiza, 11, 2n 2a (08010 Barcelona) Tel. 93 302 43 67 sec.general@urc.cat - urc.info@gmail.com

25 DE NOVEMBRE, PROPERA JORNADA DE FORMACIÓ PERMANENT AMB MÍRIAM DIEZ BOSCH

Data: 25 de novembre de 2017, dissabte.

Hora: 9.45-13. **SESSIÓ MATINAL.**

Lloc: Salesianes - Col·legi Santa Dorotea
(Passeig Sant Joan Bosco, 24 - Barcelona).

Tema:

LA VIDA RELIGIOSA EN UNA SOCIETAT MEDIÀTICA I DIGITAL. La tecnologia canvia la nostra identitat i vocació? Pautes per sobreviure en un món hipertecnològic

Ponent: Dra. Míriam Diez Bosch. periodista especialitzada en religió. Professora de la Universitat Gregoriana de Roma, de la Facultat de Comunicació i Relacions Internacionals Blanquerna de la Universitat Ramon Llull i directora de l'Observatori Blanquerna de Comunicació, Religió i Cultura, també és la directora de l'àrea d'experts del portal Aleteia a Roma.

Pas 1 - Inscripcions: UNIÓN DE RELIGIOSOS DE CATALUNYA. Correu electrònic: urc.info@gmail.com
Tot indicant el nom i cognoms de la persones o persones participants i la institució a la que pertanyen.

Pas 2 - Pagament 10 €: Ingrés o transferència bancària al número de compte de "la Caixa"

IBAN: ES 37 2100 3040 0622 0034 0826

Indiqueu el **nom i el cognom de la persona** que s'hi inscriu i al costat les **lletres MD**

Índia: religió i cultura

amb Mathew Vattamattam
Superior general dels claretians

Divendres 20 d'octubre/ 9.30 - 10.30h / Aula B31

Edifici Biblioteca: c/ Valldonzella 12. Barcelona
Facultat de Comunicació i Relacions Internacionals Blanquerna

Es prega confirmeu assistència a: obs@blanquerna.url.edu

Càtedra de Mística y Comunicación

Observatori Blanquerna
de Comunicació, Religió i Cultura

Actes, activitats, cursos, seminaris, informacions, presentacions...

Dia europeu contra la tracta d'ésser humans

Amb motiu del **Dia Europeu contra el Tràfic d'Éssers Humans**, [SICAR cat](#) i la Delegació Diocesana de Pastoral Social, amb la col·laboració del Lloc de la Dona, us conviden

al '**Diàleg entorn el Tràfic d'Éssers Humans: Els menors**', que tindrà lloc el dia **20 d'octubre**, a les **18h** a [Sant Pau del Camp](#).

L'acte, que presentarà en Josep Maria Jubany (Delegació Diocesana de Pastoral Social), tindrà una **Taula Rodona** amb les intervencions d'Encarna Jordán (Adoratrius-SICAR cat), Nieves de León (Oblatas-Lloc de la Dona) i Rosa Cendón (Adoratrius-SICAR cat).

Us hi esperem!

L'equip de SICAR cat

Sant Joan de Déu estrena un video per sensibilitzar sobre la malaltia crònica

Las enfermedades crónicas, como las cardiopatías, los accidentes cerebrovasculares, los trastornos neuropsiquiátricos, el cáncer, los trastornos respiratorios o la diabetes, son afectaciones de larga duración que tiene efectos adversos en la calidad de vida de quienes las sufren. Para sensibilizar sobre este tipo de afectaciones, así como para informar sobre la labor que la Orden ofrece a este colectivo, estrenamos vídeo divulgativo.

Las enfermedades crónicas son aquellas situaciones clínicas de larga duración, de progresión lenta, que necesitan atención médica continuada y/o limitan la actividad de la vida diaria del paciente. El aumento de la esperanza de vida, las mejoras en la salud de la población debido al avance de la atención sanitaria y la adopción de determinados estilos de vida, ha tenido como resultado que actualmente hayan aumentado de forma significativa la prevalencia de las enfermedades crónicas.

A través de nuestros distintos servicios asistenciales, la Orden Hospitalaria San Juan de Dios Provincia de Aragón San Rafael damos una asistencia integral a personas que, a consecuencia de una enfermedad crónica, necesitan de cuidado significativo a su autonomía y a su estado de salud. Nuestro modo de atención es multidisciplinar para ofrecer una atención continua al paciente, coordinada con atención primaria, con los diferentes servicios de los hospitales generales y/o los servicios sociales.

La formación al propio paciente, cuidador o familiares, así como la sensibilización de la sociedad, es muy importante, puesto que son nuevas situaciones en las que debemos enseñar y apoyar a enfrentarse a una nueva realidad y ofrecerles herramientas sobre cómo manejarla. Acceso al vídeo: [aquí](#). Más información: www.ohsjd.es

Más información:

Según datos del [Informe Cronos](#), este tipo de enfermedades afectan a más de 19 millones de personas en España, su prevalencia se concentra especialmente en los mayores de 55 años y más de 300.000 muertes al año (74,45% del total). Dolor de espalda lumbar, hipertensión arterial, artrosis, artritis o reumatismo, colesterol elevado y dolor cervical crónico son las afectaciones más frecuentes, pero también abarcan problemas como cardiopatías, cánceres, trastornos respiratorios crónicos, diabetes, trastornos neuropsiquiátricos y de los órganos sensoriales o malformaciones congénitas, entre otras.

ESCRITS ESSENCIALS DELS PRIMERS JESUÏTES

Mensajero SALTERRAE COMILLAS C.J. LOYOLA

EL GRUPO DE ESPIRITUALIDAD IGNACIANA
COMPARTE SU NUEVO TRABAJO

ESCRITOS ESSENCIALES DE LOS PRIMEROS JESUITAS De Ignacio a Ribadeneira

Para conocer, sentir y gustar lo más esencial del carisma ignaciano,
con

José García de Castro, SJ
Javier Melloni, SJ
Josep Mª Rambla, SJ
y Francesc Riera, SJ

23 de octubre, lunes, 19:00 horas.
Cristianisme i Justícia, C/ Roger de Llúria, 13, BARCELONA.

COLECCIÓN MANRESA 62

ATENEU UNIVERSITARI SANT PACIÀ

Inauguració oficial, dia 25 d'octubre de 2017.

PROGRAMA

- A les 10,00 h **Celebració de l'Eucaristia**, presidida pel Cardenal Joan-Josep Omella,
a la Capella del Seminari Conciliar de Barcelona
- A les 11,15 h **Acte Acadèmic** a l'Aula Magna
Salutació i obertura de l'acte a càrrec del Cardenal Joan-Josep Omella
Memòria del curs 2016-2017
a càrrec del Dr. Miquel Ramon Fuentes, secretari general de l'AUSP
Parlament del Dr. Armand Puig i Tàrrach, rector de l'AUSP
Lliçó inaugural: «*In spiritu et virtute Liturgiae*. Romano Guardini-Joseph Ratzinger»
a càrrec del Dr. Jaume González Padrós, professor de l'ISLB-FTC
Cloenda de l'acte a càrrec del Cardenal Joan-Josep Omella
Intervencions musicals a càrrec de la Capella Sacra de Catalunya (director: Sr. Albert Pàmies)

Signes dels temps a TV3 : « 400 anys de l'Escola Pia »

L'Escola Pia està de celebració. Fa 400 anys que va néixer aquest orde religiós fundat per Josep de Calassanç i que té com a missió l'educació d'infants i joves. "Signes dels temps" entrevista Jordi Vilà, escolapi i director de l'Escola Pia Luz Casanova. La conversa s'ha gravat al pati d'aquest col·legi al barri del Verdum de Barcelona..

TV3 – Programa: Signes dels Temps
Dia: 22 d'octubre de 2017, diumenge.
Hora: 10.30 h.

www.tv3.cat/signesdelstemp

www.facebook.com/signesdelstemp

www.twitter.com/signesdelstemp

Contacta amb nosaltres

Lluís Serra	Secretari general de l'URC	sec.urc@confer.es
	Director del CEVRE	sec.general@urc.cat
Olga M ^a Sánchez	Secretària auxiliar de l'URC i del CEVRE	urc.info@gmail.com
	Dilluns a divendres: 09.30 – 13.30	
Web	Unió de Religiosos de Catalunya	www.urc.cat
Facebook	Unió de Religiosos de Catalunya	www.facebook.com
Twitter	URC Unió Religiosos	@URC_Catalunya
Telèfon	933 024 367	

UNIÓ DE RELIGIOSOS DE CATALUNYA

Plaça d'Urquinaona, 11, 2n 2a (08010 Barcelona) Tel. 93 302 43 67

Secretari general: sec.general@urc.cat / Secretaria: urc.info@gmail.com

<http://www.urc.cat>